

A close-up, high-angle photograph of a woman's face, focusing on her closed eyes and dark eyelashes. The lighting is soft and natural, highlighting the texture of her skin and the curve of her nose. The background is blurred, emphasizing the subject's features.

ZIELS

SHARON BOLTON

GE

HEIM

littéraire thriller

Over het boek

Zeer beklemmende, originele thriller waarin de fascinatie van een jonge politieagente voor Jack the Ripper haar duur komt te staan...

Ondanks haar fascinatie voor de negentiende-eeuwse seriemoordenaar Jack the Ripper heeft de jonge Londense politieagente Lacey Flint nog nooit aan een moordonderzoek gewerkt. Totdat er op een avond een vrouw hevig bloedend door messteken over Laceys auto leunt, in haar armen valt en sterft. Als getuige moet Lacey een gepaste afstand tot de moordzaak houden, maar wanneer ze via een journaliste een brief ontvangt waarin een verwijzing naar Jack the Ripper en naar Lacey staat, blijkt dat onmogelijk. Is er een copycat killer aan het werk? Lacey weet als geen ander dat er volgens het patroon van de negentiende-eeuwse moorden nog meer slachtoffers gaan vallen. En zij kan weleens de volgende zijn...

De pers over de Sharon Bolton

'Fantastisch vermaak, heerlijke tijdsbesteding.' – NRC HANDELSBLAD

'Het lukt Bolton om de spanning er gedurende al de 350 pagina's in te houden. Het verhaal verveelt nergens en er zitten verrassende wendingen in. [...] Bolton heeft met *Offerande* een goed debuut afgeleverd. Absoluut een aanrader.' – MISDAADROMANS.NL

'Bolton heeft het knap opgeschreven, vloeiend, ze houdt de vaart erin en combineert karikaturale dorpsfiguren met onweerstaanbare romanfiguren a l'Anglaise: vrouwelijk schuw muisje als hoofdpersoon, die er tot haar verbijstering achterkomt dat ze wordt begeerd.' – TROUW

Over de auteur

Sharon Bolton volgde een toneelopleiding en haalde vervolgens een MBA. Ze begon een succesvolle carrière in pr en marketing, en werkte onder andere voor de gemeente Londen. Om meer tijd vrij te maken voor haar gezin besloot ze te gaan freelancen. Ze raakte gefascineerd door de Britse traditionele folklore en mythes en begon met het schrijven van haar eerste boek *Offerande*, dat meteen een internationaal succes werd.

Van dezelfde auteur

Bezwering
Bloedschande
Offerande

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

Now You See Me

© S.J. Bolton 2011

Vertaling

Anda Witsenburg

Omslagbeeld

Anja Weber Decker / Arcangel Images / Hollandse Hoogte

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0064 8

ISBN e-book 978 90 449 6609 1

NUR 305

Proloog

Elf jaar geleden

Blad, modder en gras dempen geluid, zelfs geschreeuw. Het meisje weet dat. Wat voor geluid ze ook zal maken, het kan onmogelijk de vierhonderd meter overbruggen naar de koplampen en de straatlantaarns, of naar de verlichte ramen van de hoge gebouwen die ze achter de muur kan zien. De stad die zo dichtbij is zal haar niet helpen en schreeuwen kost alleen maar energie, die ze niet kan missen.

Ze is alleen. Net was ze dat nog niet.

'Cathy,' zegt ze. 'Cathy, dit is niet leuk.'

Ze kan zich nauwelijks iets voorstellen wat minder leuk is. Waarom giechelt er dan iemand? Dan klinkt er een ander geluid. Een knarsend, schrapend geluid.

Ze zou weg kunnen rennen. De brug is niet ver. Ze zou het kunnen halen.

Als ze dat doet laat ze Cathy achter.

Er ritselt een briesje door de bladeren van de boom waarnaast ze staat en ze merkt dat ze niet op kan houden met trillen. Een paar uur geleden heeft ze zich gekleed voor een warme kroeg en een ritje in een verwarmde bus naar huis, niet voor deze open plek om middernacht. Omdat ze weet dat ze elk moment moet kunnen vluchten tilt ze eerst haar ene voet en dan de andere op om haar schoenen uit te trekken.

'Ik heb er genoeg van,' zegt ze met een stem die heel anders klinkt dan normaal. Ze stapt naar voren, weg van de boom, een beetje dichterbij naar het grote, platte rotsblok dat voor haar op het gras ligt. 'Cathy,' roept ze, 'waar ben je?'

Het enige antwoord is het schrapende geluid.

De stenen zien er 's nachts groter uit. En niet alleen hoger maar ook zwarter en ouder. Toch lijkt de cirkel die ze vormen kleiner geworden te zijn. Ze heeft het gevoel dat de stenen die net buiten haar gezichtsveld staan dichterbij komen, geluidloos; dat als ze zich nu razendsnel omdraait ze zo dichtbij staan dat ze ze aan kan raken.

Het is ondenkbaar niet om te draaien met een dergelijke gedachte in haar hoofd; niet te jammeren als een donkere vorm duidelijk nadert. Een van de hoge stenen splijt in tweeën alsof er een splinter van een klif breekt. De splinter is nu los en komt naar voren.

Ze begint te rennen, maar ze komt niet ver. Een tweede zwarte schaduw blokkeert haar de weg en snijdt de route naar de brug af. Ze draait zich om. Nog een. En nog een. Donkere figuren komen op haar af. Ze kan geen kant op. Schreeuwen is zinloos. Ze kan alleen maar ronddraaien om haar as, als een rat in de val. Ze grijpen haar beet en slepen haar naar het grote, platte rotsblok, en dan wordt haar in elk geval één ding duidelijk.

Het geluid dat ze hoort is dat van een mes dat wordt geslepen aan een steen.

DEEL EEN

Polly

‘De wreedheid van de moord is onvoorstelbaar en onbeschrijfelijk.’

Star, 31 augustus 1888

I

Vrijdag 31 augustus

Een dode vrouw leunde tegen mijn auto. Terwijl ze er op de een of andere manier in slaagde overeind te blijven, met gestrekte armen en haar vingers om de rand boven het portier geklemd, spuugde een dode vrouw bloed over de lak van de auto, dat in een spinnenwebachtig patroon wegliep.

Een seconde later draaide ze zich om en keek ze me aan. Dode ogen. Haar keel een vreselijke, gapende wond; haar maag een scharlakenrode massa. Ze stak een arm uit; ik kon me niet bewegen. Ze klemde zich aan me vast, heel stevig voor een dode vrouw.

Ik weet het, ik weet het, ze stond nog, bewoog nog, maar het was onmogelijk om in die ogen te kijken en te denken dat ze nog leefde. Technisch gezien klemde het lichaam zich nog vast, klopte het zwakker wordende hart nog, had ze nog een beetje controle over haar spieren. Klopt. Maar die ogen wisten dat het spel voorbij was.

Plotseling kreeg ik het heel warm. Voor de zon onderging was het een warme avond geweest, zo'n avond waarop de gebouwen en het asfalt van Londen de hitte van de dag absorberen en een golf hete lucht in je gezicht blazen als je je buiten waagt. Maar dit was iets anders, deze pulserende, kleverige warmte. Deze hitte had niets te maken met het weer.

Ik had het mes niet gezien maar nu voelde ik het handvat, dat tegen me aan drukte. Ze hield me heel strak vast en duwde zo het lemmet nog verder in haar eigen lichaam.

Nee, niet doen!

Ik probeerde haar van me af te houden, net genoeg om de druk van het mes te halen. Ze kuchte, maar de kuch kwam uit de wond in haar keel, niet uit haar mond. Er spetterde iets in mijn gezicht en toen begon de wereld om ons heen te draaien.

We vielen. Ze zakte naar de grond en ik zakte mee, tot ik hard op mijn schouder tegen het asfalt dreunde. Nu lag ze plat op de grond, starend naar de lucht, en ik knielde naast haar. Haar borst bewoog nog – net.

Er is nog tijd, zei ik tegen mezelf, terwijl ik wist dat dat niet zo was. Ik had hulp nodig. Maar er was niemand. De parkeerplaats was leeg. Hoge flats van

acht of tien verdiepingen om ons heen en heel even zag ik een beweging op een van de balkons. Toen niets. Het werd met de seconde schemeriger.

Ze was nog maar heel kort geleden aangevallen. Degene die het gedaan had moest nog in de buurt zijn.

Ik zocht naar mijn radio, klopte op mijn zakken, kon hem niet vinden, en al die tijd keek ik naar de ogen van de vrouw. Mijn tas lag een eindje verderop. Ik rommelde erin, vond mijn mobiele telefoon en riep de politie en de ambulance op naar de parkeerplaats bij Victoria House in de wijk Brendon in Kennington te komen. Toen ik het gesprek beëindigde merkte ik dat ze mijn hand had gepakt.

Een dode vrouw hield mijn hand vast en ik vond het verschrikkelijk moeilijk om in die ogen te kijken en te zien hoe ze zich probeerden te focussen op de mijne. Ik moest tegen haar praten om haar bij bewustzijn te houden. Ik mocht niet luisteren naar die stem in mijn hoofd die zei dat het voorbij was. ‘Het is oké,’ zei ik. ‘Het is oké.’

Wat er gebeurde was natuurlijk absoluut niet oké.

‘Er is hulp onderweg,’ zei ik, wetend dat elke hulp te laat zou komen. ‘Alles komt goed.’

We liegen tegen stervende mensen, besefte ik die avond, net toen de eerste sirenes in de verte hoorbaar waren.

‘Hoor je ze? Ze komen er aan. Hou vol.’ Zowel haar hand als de mijne was kleverig van het bloed. Het metalen bandje van haar horloge drukte in mijn huid. ‘Vooruit, blijf bij me.’ Sirenes klonken luider. ‘Kun je ze horen? Ze zijn er bijna.’

Rennende voetstappen. Ik keek op en zag blauwe zwaailichten weerkaatsen in diverse ramen. Een patrouillewagen was naast mijn Golf tot stilstand gekomen en een geüniformeerde agent holde naar ons toe terwijl hij in zijn radio praatte. Hij kwam op zijn hurken naast ons zitten.

‘Hou vol,’ zei ik. ‘Er is hulp gekomen, we zullen voor je zorgen.’

De agent legde een hand op mijn schouder. ‘Rustig maar,’ zei hij, net als ik een paar seconden eerder had gedaan, maar hij zei het tegen mij. ‘Er is een ambulance onderweg. Rustig aan maar.’

De politieman was midden veertig, zwaar gebouwd, met dun grijs haar. Ik dacht dat ik hem misschien eerder had gezien.

‘Kun je me zeggen waar je gewond bent?’ vroeg hij.

Ik draaide me weer om naar de dode vrouw. Die nu echt dood was.

‘Meisje, zeg eens iets? Hoe heet je? Vertel me waar je gewond bent.’

Geen twijfel mogelijk. Starende, lichtblauwe ogen. Lichaam onbeweeglijk. Ik vroeg me af of ze iets had gehoord van wat ik tegen haar had gezegd. Ze had prachtig haar, zag ik toen, heel licht asblond. Het lag om haar hoofd uitgespreid als een waaier. Haar oorbellen reflecteerden het licht van de lantaarns

en de glinstering tussen de haarlokken door had iets bekends. Ik liet haar hand los en begon mezelf omhoog te duwen. Iemand drukte me voorzichtig weer naar beneden.

‘Ik denk dat je je beter niet kunt bewegen, meisje. Wacht tot de ambulance er is.’

Ik had niet de energie hem tegen te spreken, dus bleef ik maar naar de dode vrouw staren. De onderste helft van haar gezicht zat onder de bloedspetters. Haar keel en borst waren ermee doordrenkt. Er vormde zich een plas onder haar op straat, wegvloeiend via kleine onregelmatigheden in de klinkers. Midden op haar borst kon ik nog net de stof van haar blouse herkennen. Lager was dat onmogelijk. De wond in haar keel was niet de ergste, zeker niet. Ik herinnerde me ooit te hebben gehoord dat een gemiddeld vrouwenlichaam ongeveer vijf liter bloed bevat. Maar ik had er eigenlijk nooit over nagedacht hoe dat eruit zou zien als het er allemaal uit liep.

2

‘Ik ben oké, ik ben niet gewond. Het is niet mijn bloed.’

Ik wilde opstaan, maar dat vonden ze niet goed.

Drie ambulancebroeders zaten gehurkt om de blonde vrouw. Ze leken kompressen tegen de wond op haar maag te houden. Ik hoorde iets zeggen over een tracheotomie. Toen iets over een perifere pols.

‘Zullen we maar ophouden? Dat lijkt me wel, ze is dood.’

Nu draaiden ze zich om naar mij. Ik stond op. Het bloed van de vrouw voelde kleverig op mijn huid. Het begon al op te drogen in de warme lucht. Ik merkte dat ik begon te zwaaien en zag beweging. De flats om het parkeerterrein hadden lange galerijen over de hele lengte van elke verdieping. Een paar minuten geleden waren ze totaal verlaten geweest. Nu stonden ze vol mensen. Ik haalde mijn identificatie uit de achterzak van mijn spijkerbroek en hield hem de dichtstbijzijnde agent voor.

‘Rechercheur Lacey Flint,’ zei ik.

Hij las hem en keek me aan voor bevestiging. ‘Ik dacht al dat je me bekend voor kwam,’ zei hij. ‘Van bureau Southwark, hè?’

Ik knikte.

‘Recherche,’ zei hij tegen de ambulancebroeders die hun aandacht op mij hadden gericht toen ze beseften dat ze niets meer konden doen voor de blonde vrouw. Een van hen kwam naar voren. Ik stapte achteruit.

‘Je moet me niet aanraken,’ zei ik. ‘Ik ben niet gewond.’ Ik keek naar beneden naar mijn met bloed bevlekte kleren en voelde tientallen ogen op me gericht. ‘Ik ben bewijs.’

Ik kreeg geen kans me stilletjes uit de voeten te maken naar de anonimiteit van het dichtstbijzijnde politiebureau. Rechercheur Stenning, de eerste rechercheur die ter plaatse was, had een telefoontje gekregen van de dienstdoende hoofdresearcher. Ze was onderweg en wilde niet dat ik ergens naartoe ging voor ze de kans had gehad om met mij te praten.

Pete Stenning was een collega van mij geweest op bureau Southwark voor hij lid was geworden van het MIT, het belangrijkste onderzoeksteam van het district, met Lewisham als uitvalsbasis. Hij was niet veel ouder dan ik, misschien rond de dertig, en een van die met een bijna universele populariteit gezegende bofkonten. Mannen mochten hem omdat hij hard werkte, maar niet zo hard dat iemand zich bedreigd voelde, hij hield van simpele, popu-

laire sporten als voetbal maar kon ook meepraten over golf of cricket, hij praatte niet overdreven veel maar wat hij zei sneed hout. Vrouwen hielden van hem omdat hij lang en slank was, en donker krulhaar en een brutale glimlach had.

Hij knikte naar me, maar was te druk met het weghouden van de mensen die zich hadden verzameld om naar me toe te komen. Inmiddels waren er schermen om het lichaam van de blonde vrouw gezet. Omdat hen het zicht op de meer interessante scène werd ontnomen wilde iedereen naar mij kijken. Het nieuws had inmiddels de ronde gedaan. Mensen hadden sms-berichten naar vrienden gestuurd die halsoverkop deze kant op gekomen waren om mee te delen in de pret. Ik zat achter in een patrouillewagen, waar ik nieuwsgierige ogen meed en mijn werk probeerde te doen.

De eerste zestig minuten na een ernstig incident zijn het belangrijkste, als het bewijs nog vers is en het spoor naar de dader nog warm. Er zijn strikte protocollen die we moeten volgen. Ik was geen lid van een moordteam, mijn dagelijkse werk bestond uit het opsporen van eigenaars van gestolen goederen en was veel minder opwindend, maar ik wist dat ik moest proberen me zo veel mogelijk te herinneren. Ik was goed in details, een feit waar ik niet altijd blij mee was als de saaie klussen onveranderlijk op mijn bureau belanden, maar nu zou ik er blij om moeten zijn.

‘Ik heb een kop thee voor je, meid.’ De agent die zich had opgeworpen als mijn verzorger was terug. ‘Drink het maar snel op,’ zei hij, terwijl hij hem aan me gaf. ‘De hoofdresearcher is er.’

Ik volgde zijn blik en zag dat een zilverkleurige Mercedes sportwagen niet ver van mijn eigen auto was gestopt. Twee mensen stapten uit. De man was lang en zelfs van een afstand kon ik zien dat hij een goede bekende was in de sportzaal. Hij droeg een spijkerbroek en een grijs poloshirt. Gebruinde armen. Een zonnebril.

De vrouw herkende ik direct van foto's. Slank als een model, met glanzend, donker haar in een bob op kinlengte. Ze droeg een spijkerbroek van het soort waar vrouwen meer dan honderd pond voor betalen. Ze was het nieuwste senior lid van de zevenentwintig grote onderzoeksteams in Londen en haar komst was officieel aangekondigd via interne nieuwsbrieven, en onofficieel via de diverse politieblogs. Ze was jong voor een hoofdresearcher, niet veel ouder dan midden dertig, maar ze had onlangs meegewerkt aan een belangrijke zaak in Schotland. Het gerucht ging ook dat ze meer wist over HOLMES 2, het computersysteem voor het onderzoeken van zware misdrijven, dan vrijwel elke andere politiemans in Groot-Brittannië. Het kon natuurlijk ook geen kwaad, was op een paar minder positieve blogs opgemerkt, dat ze een vrouw was en niet honderd procent blank.

Ik zag hoe zij en de man lichtblauwe overalls en schoenbeschermers aantrok-

ken. Ze stopte haar haar onder de capuchon. Toen verdwenen ze achter de schermen, waarbij de man op het allerlaatste moment opzij ging om haar voor te laten gaan.

Inmiddels liepen er allemaal spookachtige, in het wit geklede figuren rond. De technische recherche was gearriveerd. Zij zouden een afzetting om het lichaam aanleggen en daarna een tweede om de plaats delict. Vanaf nu zou iedereen die de afzettingen binnenging in- en uitgeschreven worden, waarbij de exacte tijd van aankomst en vertrek werd genoteerd. Dat had ik allemaal op de politieacademie geleerd, nog maar een paar maanden geleden, maar het was de eerste keer dat ik het in de praktijk zag.

Er werd een soort afdak geplaatst over de plek waar het lichaam nog altijd lag. De schermen die er al stonden dienden als wanden en binnen een paar seconden hadden de onderzoekers een ruim gebied afgebakend om in te werken. Er werd politietape om mijn auto gespannen. Lampen werden uit de vrachtwagen getild net op het moment dat de hoofdrechercheur en haar begeleider weer naar buiten kwamen. Ze praatten even met elkaar en toen draaide de man zich om en stapte over de gestreepte tape van het kordon. De hoofdrechercheur liep mijn kant uit.

‘Ik ga maar weer eens,’ zei mijn beschermer. Ik gaf hem mijn beker en hij vertrok. De nieuwe hoofdrechercheur stond voor me. Zelfs in de overall zag ze er elegant uit. Haar huid had een warme, lichtbruine tint en haar ogen waren groen. Ik herinnerde me dat ik ergens had gelezen dat haar moeder een Indiase was geweest.

‘Rechercheur Flint?’ vroeg ze, met een licht Schots accent. Ik knikte.

‘We hebben elkaar nog niet eerder ontmoet,’ ging ze verder. ‘Ik ben Dana Tulloch.’

3

‘Oké,’ zei hoofdresearcher Tulloch. ‘Vertel me rustig alles wat er is gebeurd.’

Ik begon, terwijl mijn voeten ritselden over het asfalt. Tulloch had een blik op me geworpen en erop gestaan dat er een overall en schoenbeschermers werden gebracht. Ik zou het koud krijgen, had ze gezegd, ondanks de warme avond, en ik zou heel wat minder aandacht trekken als de bloedvlekken bedekt waren. Ik had ook een paar latex handschoenen aan om het bewijs op mijn handen veilig te stellen.

‘Ik was op de derde verdieping geweest,’ zei ik. ‘Flat 37. Ik ben via die trap naar beneden gelopen en ging toen naar rechts.’

‘Wat deed je daar?’

‘Ik heb met een getuige gesproken.’ Ik stopte en corrigeerde mezelf. ‘Een potentiële getuige,’ ging ik verder. ‘Ik kom hier nu al een paar weken elke vrijdagavond. Het is het enige moment waarop ik er vrij zeker van kan zijn dat haar moeder er niet is. Ik probeer haar over te halen om te getuigen in een zaak en haar moeder is daarop tegen.’

‘Is het gelukt?’ vroeg Tulloch.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee,’ gaf ik toe.

We kwamen aan het eind van het pad en konden het parkeerterrein weer zien. Agenten probeerden mensen over te halen naar huis te gaan, maar zonder succes.

‘Waarschijnlijk is er niks op de televisie vanavond,’ mompelde Tulloch. ‘Waar gaat het om?’

‘Groepsverkrachting,’ antwoordde ik, wetend dat ik nu waarschijnlijk in de problemen zou komen. Zedenmisdrijven behoorden niet tot mijn werkterrein en ik was eerder die avond op eigen houtje aan het bijkussen geweest. Een paar jaar geleden had de Met een aantal gespecialiseerde teams opgericht onder de naam Sapphire Units om dergelijke zaken af te handelen. Dat was het soort werk waarvoor ik bij de politie was gegaan en ik wachtte op een vacature. Ondertussen probeerde ik op de hoogte te blijven van wat er speelde. Ik kon niet anders.

‘Was er iemand in de passage toen je van de trap kwam?’ vroeg Tulloch.

‘Volgens mij wel,’ zei ik, hoewel ik het eigenlijk niet zeker wist. Ik was geërgerd geweest over de reactie van Rona, mijn potentiële getuige, en had lopen

nadenken over wat ik verder nog zou kunnen doen. Ik had niet veel aandacht besteed aan wat er om me heen gebeurde.

‘Wat zag je toen je de parkeerplaats op kwam? Hoeveel mensen waren er?’ Langzaam legden we dezelfde route af die ik eerder had gelopen, terwijl Tulloch elke paar seconden vragen op me afvuurde. Nijdig op mezelf omdat ik niet beter had opgelet, deed ik mijn best. Ik dacht dat er niemand was geweest. Ik had muziek gehoord, een soort harde rap die ik niet had herkend. Een helikopter was overgevlogen, lager dan normaal, want ik had omhooggekeken. Ik wist zeker dat ik de blonde vrouw nooit eerder had gezien. Er was iets geweest, een seconde, toen ik naar haar keek, iets wat vaag bij me was opgekomen, maar nee, het was weg.

‘Op dit punt keek ik om,’ zei ik, terwijl ik me omdraaide. ‘Ik hoorde een hard geluid achter me.’

Ik zag dat Tulloch me aankeek en ik wist wat ze dacht. Ik had omgekeken en de aanval waarschijnlijk op een paar seconden gemist. Fracties van seconden. ‘Wanneer zag je haar?’ vroeg ze.

‘Ik was iets dichterbij,’ antwoordde ik. ‘Ik was al lopend in mijn tas aan het zoeken – ik dacht dat ik mijn autosleutels misschien vergeten was – en toen ik opkeek zag ik haar.’

We waren weer terug op de plek waar het allemaal was gebeurd. Een in het wit geklede figuur was foto’s aan het nemen van het bloed op mijn auto.

‘Ga verder,’ zei ze.

‘In eerste instantie zag ik het bloed niet,’ zei ik. ‘Ik dacht dat ze was blijven staan om de weg te vragen, dat ze misschien dacht dat er iemand in de auto zat.’

‘Vertel me hoe ze er uitzag. Beschrijf haar eens.’

‘Lang,’ begon ik, terwijl ik niet zeker wist wat ze bedoelde. Ze had de vrouw in kwestie net zelf gezien.

Ze zuchtte. ‘Je bent rechercheur, Flint. Hoe lang?’

‘Eén meter vijfenzeventig,’ gokte ik. ‘Langer dan wij. En slank.’

Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Maat 38,’ zei ik snel. ‘Van achteren leek ze tamelijk jong, waarschijnlijk omdat ze slank en goed gekleed was, maar toen ik haar gezicht zag, was ze ouder dan ik had verwacht.’

‘Ga verder.’

‘Ze zag er goed uit,’ ging ik door, terwijl ik op stoom kwam. Als Tulloch alle details wilde dan zou ze die krijgen. ‘Ze was goed gekleed. Haar kleren zagen er duur uit. Eenvoudig, maar chic. Haar haar was professioneel verzorgd. Die kleur komt niet uit een flesje van de drogist en er was geen spoor van uitgroei. Ze had een mooie huid, en mooie tanden, maar er waren lijntjes om haar ogen en haar kaaklijn was niet zo strak meer.’

‘Dus je schat haar leeftijd op...’

‘Ik zou zeggen goed geconserveerd midden veertig.’

‘Ja, dat denk ik ook.’ Er gebeurde van alles om ons heen maar Tulloch's ogen lieten me niet los. Het leek wel of wij slechts met z'n tweeën op die parkeerplaats stonden.

‘Had ze een identiteitsbewijs bij zich?’ vroeg ik. ‘Weten we wie ze is?’

‘Niks in haar tas,’ zei een mannenstem. Ik draaide me om. Tulloch's eerdere gezelschap was bij ons komen staan. Hij had zijn zonnebril op zijn hoofd geschoven. Er zat een wond bij zijn rechteroog die er recent uitzag. ‘Geen identificatie, geen autosleutels, een beetje kleingeld en wat make-up,’ ging hij verder. ‘Het is onduidelijk hoe ze hier gekomen is. De metro is niet echt dichtbij en ze ziet er niet uit als iemand die vaak de bus neemt.’

Tulloch keek naar de grote flatgebouwen om het parkeerterrein.

‘Haar autosleutels kunnen natuurlijk samen met de auto gestolen zijn. Zo'n vrouw rijdt vermoedelijk in een fraaie bak,’ zei hij. Hij had een vaag Zuid-Londens accent.

‘Ze had diamanten oorknopjes,’ zei ik. ‘Dit was geen beroving.’

Hij keek naar me. Zijn ogen waren blauw, bijna turkoois. Het oog met het litteken ernaast was bloeddoodopen. ‘Misschien waren ze nep,’ suggereerde hij.

‘Als ik iemands keel en maag doorsneed om haar te beroven, dan zou ik alle zichtbare sieraden meenemen, alleen al voor het geval dat, u niet?’ vroeg ik. ‘En ze had ook een mooi horloge om. Ik voelde hoe het langs mijn hand schuurde toen ze stierf.’

Ik zag dat hij dat niet leuk vond. Hij stak een hand op om in zijn pijnlijke oog te wrijven en fronste naar me.

‘Flint, dit is hoofdresearcher Joesbury,’ zei Tulloch. ‘Hij heeft niks te maken met het onderzoek. Hij kwam alleen maar met me mee vanavond omdat hij zich verveelt. Dit is rechercheur Flint. Lacey, geloof ik, klopt dat?’

‘Dat doet me eraan denken,’ zei Joesbury, die nauwelijks naar de introductie had geluisterd. ‘Lewisham wil weten wanneer je haar binnen brengt.’

Tulloch keek nog steeds naar de gebouwen om ons heen. ‘Ik snap het niet, Mark,’ zei ze. ‘Overal om ons heen zijn flats en het is nog niet zo laat, tientallen mensen hadden hier getuige van kunnen zijn. Waarom zou je hier iemand vermoorden?’

Vlakbij hoorde ik een hond blaffen.

‘Nou, ze was hier niet toevallig,’ antwoordde Joesbury. ‘Die vrouw hoort in Knightsbridge, niet in Kennington. Dankzij rechercheur Flints kennis van juwelen weten we dat een beroving onwaarschijnlijk is, hoewel we haar auto nog moeten zien te vinden.’

‘De jongelui in deze buurt moorden niet voor een auto,’ zei ik terwijl ze zich

allebei naar me omdraaiden. ‘O, de kans is groot dat ze hem stelen, ongetwijfeld, maar ze zullen haar alleen een duw geven en de sleutels pakken. Ze hoeven niet...’

‘Haar keel zo diep door te snijden dat ze helemaal door haar luchtpijp gaan?’ maakte Joesbury mijn zin af. ‘Haar maag opensnijden van het borstbeen tot aan het schaambeent? Nee, je hebt gelijk, rechercheur Flint, dat lijkt me te veel van het goede.’

Oké, ik kreeg absoluut geen goed gevoel bij deze vent. Ik deed een stap achteruit, en nog een. Om de een of andere reden, waarschijnlijk de schok, had ik meer gezegd dan ik normaal zou doen. Misschien moest ik me maar even koest houden. Even dimmen.

‘Hoe?’ vroeg Tulloch.

‘Sorry?’ zei Joesbury, die had gekeken hoe ik achteruitliep.

‘Ze stond nog op haar benen toen rechercheur Flint haar zag,’ zei Tulloch.

‘Ze leefde nog, hoewel ze heel ernstig gewond was. Dat betekent dat ze pas een paar seconden eerder was aangevallen. Waarschijnlijk op het moment dat Flint liep te rommelen in haar tas om haar sleutels te vinden. Hoe heeft hij dat gedaan? Hoe heeft hij haar zo toe kunnen takelen om daarna compleet te verdwijnen?’

Lopen rommelen? Tulloch liet het klinken of de aanval mijn schuld was. Ik deed bijna mijn mond weer open en bedacht me nog net op tijd. Even dimmen.

‘Er zijn geen bewakingscamera’s op het plein,’ zei Joesbury. ‘Maar de hoofdstraat is vlakbij. Stenning zoekt uit of er opnames zijn. Als onze man het terrein heeft verlaten dan is hij waarschijnlijk door een camera opgepikt.’

Misschien was het mijn schuld wel. Als ik alerter was geweest dan had ik de aanvaller misschien wel gezien voor hij toesloeg. Ik had om hulp kunnen schreeuwen, de politie kunnen oproepen via mijn radio. Ik had de aanval kunnen voorkomen. Verdorie, dat soort schuldgevoelens kon ik echt niet gebruiken.

‘Degene die dit gedaan heeft moet onder het bloed zitten,’ zei Joesbury, terwijl hij nog steeds naar mij keek. ‘Hij moet een spoor achtergelaten hebben.’ Hij keek om. ‘Dat klinkt of de honden er zijn.’

We keken naar het parkeerterrein. Twee honden waren gearriveerd. Duitse herders, elk met hun eigen trainer.

‘Dat hoeft niet,’ zei ik, voor ik me kon inhouden. Ze draaiden zich allebei weer naar me om. ‘Als de dader haar keel van achteren heeft doorgesneden, kan hij aan de bloedstroom ontsnapt zijn. Al haar bloed spoot naar voren. Op mijn auto.’

‘En toen op jou,’ zei Joesbury, terwijl zijn ogen van mijn gezicht naar de bloedvlekken gleden die net door de overall zichtbaar waren. ‘Zijn we hier

klaar, Tully?’ ging hij verder. ‘Rechercheur Flint moet nodig naar het bureau.’ Tulloch keek even onzeker. ‘Ik moet even weten of Neil...’

‘Anderson weet precies wat hij moet doen,’ zei Joesbury. ‘Hij heeft zes agenten op pad gestuurd om getuigenverklaringen op te nemen, het verkeer is omgeleid en ze beginnen met een buurtonderzoek zodra de honden klaar zijn.’

‘Kun jij haar brengen?’ vroeg Tulloch. ‘Ik wil nog even goed rondkijken als het wat rustiger is.’

Joesbury keek alsof hij wilde tegensputteren, maar toen glimlachte hij naar haar. Hij had heel mooie tanden. ‘Mag ik dan in de Tully-mobiel rijden?’ vroeg hij.

Terwijl ze haar hoofd schudde trok Tulloch de rits van haar lichtblauwe overall open en viste in haar zak. Met een boze blik overhandigde ze hem haar autosleutels.

‘Als je hem molt, mol ik jou,’ waarschuwde ze.

‘Kom op, Flint, voor ze van gedachten verandert.’ Joesbury had mijn elleboog gepakt en duwde me in de richting van de zilverkleurige Mercedes van de hoofdresearcheur.

‘En zorg ervoor dat ze die overall aanhoudt,’ riep Tulloch, toen Joesbury het portier openhield en ik instapte. Het interieur zag eruit of de auto zo uit de showroom kwam. Ik liet me tegen het leer zakken en deed mijn ogen dicht.